

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eutonio Diacono. 83.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

γίνεται, & ζησὶ πᾶσι καὶ φιλανθρώ-
 πω. ἔδεν δὲ ἕως ζησὶν παθος ἀπο-
 λάλει ὡς φίλος. καὶ φίλων δὲ ἀνδρα-
 πος Πλάτωνος, ἡ ὀμιλητῆς, ἡ ὑφη-
 γητῆς πρὸς αὐτὸν ἀδύνατος, ἀφ' οὗ τὸ φε-
 στας ὕψος ἐρρήθη γὰρ παρ' αὐτοῦ,
 ἡ Πλάτων ἐφιλῶσεν, ἡ φίλων ἐπλα-
 τῶσεν. ἐγκαμῆσας μὲν τὸν Μωσῆα,
 ὡς μισοπόνηρον, ἔφη. ὡς παθίσας δὲ
 & διζήσας ὀργῆς ἐμπλοκάσας. ἀφ' ἧσ' ἄλ-
 λαι πρὸς αὐτὸν, τὸς ἐρροδιώκτας
 φησὶ Φαραῶ. πάχει γὰρ τὴν ψυ-
 χὴν, καὶ ἡ εἰς ἔλεον, ἡ εἰς εὐδαιμονίαν,
 ἡ εἰς ζησὶν, ἡ εἰς μισοπονησίαν νέω.
 εἰ μὴ γὰρ ὅτι κλασθεῖς. οὐκ ἂν τὸν
 ἰκέτευσεν ἐλεήσειεν, εἰ μὴ ὅτι κλασθεῖς,
 οὐκ ἂν τὸ δέωμον οἰκτερήσειεν, εἰ μὴ
 παθοῖ. οὐκ ἂν τὸ ἐχθρὸν εὐεργετή-
 σεν, εἰ μὴ ἰομίσει ἡδικεῖσθαι τὴν δι-
 κησιώτην. οὐκ ἂν εἰς μισοπονησίαν
 τραπήη. τὴν δὲ προστὴν ταύτην καὶ
 παθος καλεῖσιν. ὡς γὰρ ὁ ἀπὸ τοῦ
 βελτίονος ὅτι τὸ χεῖρον προσέωμος
 πάχει, ἔτα καὶ ὁ ἀπὸ τῆς χειρόων
 ὅτι τὸ ἀμεινὸν προσέωμος πάχει πι-
 προστῆς γὰρ ἔστι τὸ πάθος ὄνομα. ποι-
 γαρ αὐτὸ & αὐτὸς, καὶ ὅτι ποτε τῆς ἡ-
 λικίας τὰ ἀχρὰ φεύγει παθησὶν, ἵνα μὴ
 ποτε ἐπαίνεσθαι τὴν ὡς ζῶσιν, ὅτι
 τῆς ἐπαίνων σοὶ ὄφελος ἔδεν.

Ammoni. 82.

Ὅτι ὁ τῆς μακαρίας μνήμης πτω-
 θεος, τῷ ἀπάσσει θεῷ ἐπίστασεν
 πρὸς ὄρμας, καὶ τὸ ἀμειλικτον εἰς τὸ
 ἐμμελές μετερρύθμισεν, ἡ μετὰ τ' ἐκεί-
 νου τελευτῶν ὅτι κλασθεῖσας τῷ ἄλι-
 τηρίῳ Εὐσεβίῳ μαρία, σαφῶς ἔδει-
 ξεν.

Eutonio Diacono. 83.

Εἰ τὸ χέλλος ἔσώματος ἔδ' ἔσπε
 τῆς ὀκλήσων ἀλλοῖσται. σώζει δ'

omnis interclusus est. Nullus porro tam
 bonus affectus perierat, quam misericor-
 dia. Quin Philo quoque, qui ob sublime
 & excellum dicēdi genus, Platonis vel di-
 scipulus, vel magister esse visus est (de iis
 enim dictum est, Aut Plato Philonizavit,
 aut Philo Platonizavit) Mosen, ut improbo-
 rum odio flagrantem, laudibus prosecu-
 tus, his verbis usus est: Ingenti autem dolo-
 re affectus, ac iusta iracundia perfusus, Æ-
 gyptios quosdam; hoc est eos, qui virgen-
 dis operibus à Pharaone præfecti fuerant,
 criminatur. Afficitur enim quodammodo
 anima, atque aut ad misericordiam, aut
 ad placabilitatem, aut ad benignitatem, aut
 ad improbitatis odiū propendet. Nisi enim
 frangeretur quispiā, supplicibus cuiuspiam
 precibus minime commoueretur. Nisi in-
 flecteretur, rogantem haudquam misera-
 retur. Nisi aliquo affectu tangeretur, bene-
 ficium in hostem minime conferret. Nisi
 iustitiam læsam esse existimaret, in impro-
 borum odiū minime conuerteretur. Hanc
 porro cōversionem, affectum etiam appel-
 lans. Ut enim qui à virtute in vitium sese
 conuertit, afficitur: ita rursus qui à vitio
 ad virtutem sese conuertit, non nihil affici-
 tur. Affectus enim vocabulum, conuersio-
 nis est. Quamobrem tu quoque in hac se-
 nili ætate turpes affectus tandem aliquan-
 do fuge, ne alioqui consilium meum tum
 denique laudes, cum tibi huiusmodi lau-
 des nihil utilitatis allaturæ sunt.

Ammoni. 82.

Quod Timotheus (cuius faustum fœ-
 lixque sit ineminisse) agrestis & indomitæ
 belluæ impetus cicurabat, eiusque sauitiā
 & immanitatem in concinnitatem quan-
 dam & suauitatem commutabat, furor il-
 le, qui post illius è vita discessum, pesti-
 ferum & execrandum Eusebium inualit,
 perspicuè demonstravit.

Eutonio Diacono. 83.

Si corporis pulchritudo nec ob stupores
 immutatur, verum etiam inter lachrymas

retinetur: quanto minus animæ decor ob
incurrentes tentationes, etiam si in calami-
tatibus versetur, immutari debet.

Agatho Presbytero. 84.

Quoniam per literas quæris, quidnam
Mosem impulerit, ut lege cauceret, ne quis
linum cum lana cōtexeret, lineisque item
vestibus purpuram ne attexeret, ac deni-
que ut vestimentorū & lapidum lepra dili-
genter inquireretur, poteram quidem ipse
harum rerū speculationes declarare. Ha-
bent enim pulcherrimas allegorias, quæ-
que iis, qui mentem ad mysticos sensus
haudquaquam rudem & inexpertam ha-
bere, vtilitati esse queant. Verū quoniā
plerosque noui, qui eos, qui huiusmodi ser-
monibus vtuntur, ob inscitiam certamina
defugere arbitrantur: te autem rebus ipsis
ac sola Scripturarum interpretatione de-
clarari, propterea rectum, atque ab omni
verborum circuitu liberum à me respon-
sum feres. Existimo itaque Mosem, ut eos,
quibus præerat, ad philosophiam induce-
ret, & quia ipsos necessariò duntaxat cura-
re cupiebat, mollitiem omnem eliminasse:
per id nimirum, quòd linum & lanam cō-
texi vetabat, variegandarum rerum stu-
dium depellentem: per id autem, quòd li-
neis vestibus purpuram attexi prohibebat,
luxum ac profusionē, nimumque ornan-
di corporis studium: per id denique quòd
vestimentorum & lapidum lepram inhi-
bebat, illud interdicientem, ne quis plura,
quàm opus esset, quæretet ac reconderet.
Etenim vetustis indumentis & vestibus
istud enenire cōsuevit. Rebus necessariis,
inquit, contentus esto, nihil superuacanei,
nec acquirens, nec recondens, nec item
præpostero corporis ornatui studens, ve-
rū operam omnem, & studium ad ani-
mæ curam conuerte. Quòd si ab externis
quoque scriptoribus vtilitatem capere ve-
lis (aiunt enim satiæ ficus, cum fructibus
defluunt, per caprificos constringi) hoc
dixerim, quòd Isocrates etiam, in eo libro,

αὐτὸ καὶ ἐν δακρυοῖς ἢ, πολλῶ μά-
λοι ἢ τῆς ψυχῆς ὄρα ὑπὸ τῆ ἐπι-
πόντων πειρασμῶν, ἀλλοιθθῆναι οὐκ
ὀφείλει, καὶ ἐν συμφοραῖς τυγχᾶν.

Αγαθῶ πρεσβυτέρω. πδ.

Ἐπειδὴ γέγραφας τὴν βελόδιον ὁ
Μωσῆς ἐνομοθέτησε, λίνον μὲν καὶ ἕριον
μὴ συνυφαίεσθαι. ἐν δὲ τοῖς λίνοις
ἱματίοις πορφύραν μὴ συνυφαίνειν,
λέωρα μὲν ἱματίων καὶ λίθων πολυφρα-
γμοῦ ἐξον μὲν καὶ τὰς θεολογίας αὐτῆς
μηνύσαι ἔχουσι γὰρ ἀρίστως ἀλληγορίας
ἀφελῆσαι διωνυμίας, τὸς μὴ ἀγό-
ματον ἐχούτας πρὸς θεολογίαν τὸ τοῦ.
ἀλλ' ἐπειδὴ οἶδα πολλὰς μὲν νομίζον-
τας τὸς τὰ τοιαῦτα λέγοντας, ἀμα-
θία τοῖς ἀγῶνας ἐκλύειν, σὲ δὲ τοῖς
πράγμασι, καὶ μόνῃ τῇ ἐρμηνείᾳ τῶν
γραφῶν χαίροντα, εὐθείαν τὴν ἀπο-
κρίσιν ποιῆσομαι, κύκλων ἀπὸ λα-
γμέντων. οἷον τοῖς ὅτι εἰς φιλοσο-
φίαν τὸς ὑπηκόους ἐνάγων, καὶ τῆς
ῥεῖας μόνως γενεᾶς βελόδιον, πᾶ-
σαν βλακείαν ἐξωστράμει, ἀλλ' μὲν
τὸ μὴ συνυφαίνειν λίνον καὶ ἕριον, τὴν
ποικιλίαν ἐξοείζων. ἀλλ' ἐν τῶ πορ-
φύραν μὴ συνυφαίνειν τοῖς λίνοις ἱμα-
τίοις, τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν καλλω-
πισμῶν. ἀλλ' ἐν τῶ λέωρα ἱματίων καὶ
λίθων ἀειεργάζεσθαι, τὸ πλεον τῆς
ῥεῖας κτήσεσθαι, καὶ ἀποθέσθαι ἀπα-
γορεύων. τοῖς γὰρ ῥεῖοις ἱματίοις καὶ
οἰκίαις ἔτι συμβαίνει εἶωθε. τὴν ῥεῖας
γὰρ ἐσο, φησὶ, μηδὲν ἀειτῆρον, μήτε
κτώμενος, μήτε ἀποτιμέμενος, ἀλλὰ
μηδὲ καλλωπιστόμενος, ἀλλὰ πᾶσαν
τὴν φροντίδα καὶ τὴν σπουδὴν, εἰς τὴν
τῆς ψυχῆς ὀπιμείλαι μεταστῆσιν, εἰ
δὲ βελόδιον, καὶ ὡσαύτῃ ἐξωείεν
ἀφελθῆναι. φησὶ γὰρ τὰς τῆς καρ-
πῶν ἀπορρέουσας ἡμέρας σικῆας, ἀλλ' ἐν
τῆς οὐρανῶν τῆς ἀγῶνας ἀσφίγησθαι
φαίτω. ὅτι καὶ Ἰσοκράτης ὅτι Διμονί-
κῶ τοῦς ἀφελθῆναι ἐπεμπε λόγους
παρῆναι, ἐσο ἀει τὴν ἐσθῆτα φιλό-
χαλος,